

Å forkynne diakoni (2)

Diakonale forbilder – levende forkynnelse

«De fleste lærer mest effektivt ved å se og deretter gjøre det selv»

av rektor Jan Gossner

Diakonien er vel den dimensjonen i den kristnes liv som best formidles ved å se; se diakoni i praksis, se personer som er tjenere for Kristus. Derfor må diakonien ikke bare forkynne i preken, andakter og undervisning, men sees, læres og praktiseres i handling, i forbilder som kan etterfølges.

Effektiv læring

De fleste lærer mest effektivt ved både å se hvordan ting gjøres, høre om det og så praktisere det etter forbilder. Det er interessant at Paulus i brevet til Titus sier at «våre egne folk må lære å gjøre gode gjerninger» (Tit 3,14). Menigheten skulle altså være et læringsmiljø for diakoni. Formaningene til dia-

konale handlinger i NT gis med henvisning til erfaringer fra livet og nøden som finnes i menighetens eget liv, for eksempel ukjærlighet og sosiale forskjeller ved nattverdfeiringen, Jak 2 og 1 Joh 3,17.

«Annie Skau – Effekten»

Jeg var menighetsprest da NRK presenterte Annie Skau Berntsen i serien «Her er ditt liv» i TV. Foruten den «diakonale effekt» som programmet hadde på seerne, gjorde jeg den oppdagelse at det var lettere å snakke med folk om kristendom i tiden etterpå. Integrasjonen av person, liv og tjeneste bevirket en *totalformidling* som virkelig hadde

slått inn hos vanlige mennesker. Her er noen responser fra grasrota som jeg samlet i dagene etter hennes «diakonale anskuelsesundervisning»:

«Dette er kristendom i praksis.» «Såne folk gjør det lettere å tru på Gud». «Det arbeidet der fortjener støtte». «Det var jo slik vi skulle leve, noen hvor...» «Her er hundre kroner til menighetspleien». «Si fra hvis det er noe vi kan hjelpe med, prest».

Levende forbilder har det ved seg at de skaper trang til å gjøre noe av det samme, til «etterfølgelse».

Diakonihistoriens hovedpersoner er alt for lite kjent og brukt i formidling av diakonien i menighetene. Presenter dem i menigheten, fortell om deres

livsverk i husmorforeninger, bondekvinnelag, i Rotary og Lions, og se om de ikke skaper trang til å «gjøre noe lignende».

«Bli mine etterfølgere»

Læring gjennom forbilder og etterfølgelse er en av Bibelens viktigste pedagogiske redskaper. Fortellingsformen i seg selv fungerer slik. Å følge etter, å «imitere» eller «mime» er faktisk brukt som et hovedord hos Paulus. I den nye oversettelsen riktignok avsvekket til «forbilde», men det er den konkrete «miming» som er ment når han sier «Bli mine etterfølgere» i Fil 3,17 («Ha meg som forbilde» No B). Tanken er at vi skal lære av våre forbilder, slik som de har lært det av Kristus selv (1 Kor 11,1 NO-1930).

Hverdagsmennesker i Guds tjeneste

Å stille seg frem slik er nok uvant i norsk sammenheng. Men hvorfor ikke, når det er bibelsk, og når det virker? Vi kan jo gjøre det indirekte ved å bruke hverdagsmennesker i menigheten som vi presenterer og gir rom i gudstjenesten, på kirkekaffer og i møter. La folk se og høre mennesker som tjener Gud i hverdagen. Sett navn på diakonale gaver og still frem forbildene så folk kan få noe å følge etter. Hverdagsmennesker gir oss tro på at «det går an for meg også».

■

Jan Gossner, rektor ved Norsk Diakonihøyskole